

[Lone Dybkjær]

ner ikke, der er tvivl om, at vi har en politikerlede her i landet. Jeg mener, det er dokumenteret ved talrige undersøgelser, og det må alle Folketingets medlemmer naturligvis være optaget af og også kede af. Der er vel ingen af os, der frivilligt er gået ind i dette arbejde for at komme nederst på ranglisten over, hvem der er acceptable, og hvem der ikke er acceptable personer her i landet. Jeg tror, vi alle sammen har gjort det ud fra nogle ganske ideelle motiver.

Det, der så er spørgsmålet, er, hvordan vi kan ændre den situation, at der er en sådan politikerlede her i landet. Og dér er det, jeg tror, det er en forkert måde at gribe store beslutninger an på, sådan som man har gjort her. Flertallet har vedtaget en beslutning, og så kommer der en debat. Jeg har udtrykt det som debat for debattens skyld; det kan godt være, det er for kort. Men det, der har været afgørende for mig, er, at når der først er truffet en flertalsbeslutning og ikke er nogen mulighed for folkeafstemning, som vi har været tilhængere af – for så havde det sådan set været i orden – så bliver der kun mulighed for småjusteringer. Sådan har det i hvert fald hidtil udviklet sig. Nu kan vi senere komme tilbage til hr. Arne Melchior's indlæg og se, hvad det kan indebære for regeringen, for der er måske her nogle nye perspektiver.

Men i hvert fald: Sådan som det hidtil har været, har flertallet ganske bastant stået på sit løsningsforslag; mindretallets forslag er ikke kommet ind i billedet, og den del af befolkningen, der kunne være tilhænger af mindretallets forslag – vi kan diskutere hvor mange eller hvor få, men vi skal jo da også have en form for mindretalsbeskyttelse her i landet – deres synspunkter er ikke kommet ind på en sådan måde, at de er blevet reelt belyst. Det tror jeg er dårligt for demokratiet. Det er jo ikke nok, at vi har en debat. Det skal også være muligt for borgerne at få indflydelse under en eller anden form, og indflydelse, inden beslutningerne vedtages. Det er jo det, der ligger i selve demokratiet væsen, at der er en dialog, inden beslutningen træffes. Når beslutningen først er truffet, kan det være hyggeligt med en dialog, men den bliver ikke særlig afgørende.

Det er den form for, man kan kalde det offentlig medvirken, som også Brundtlandrapporten peger på, og som er helt nødvendig, hvis vi skal løse såvel de demokratiske som de miljømæssige problemer i fremtiden. Og det er det,

der er udgangspunktet for Det Radikale Venstres syn på denne sag.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Jeg vil gerne tillade mig at rette et par misforståelser, fru Lone Dybkjær fremsatte her fra Folketingets talerstol.

Fru Lone Dybkjær siger, at jeg har beskyldt fru Lone Dybkjær for at have skjult, at Det Radikale Venstre har tilsluttet sig, at det skulle være den kombinerede forbindelse, vi vedtager i dag. Det var ikke det, jeg sagde. Jeg sagde, at fru Lone Dybkjær var vidende om det og dermed havde påtaget sig et medansvar, for man kunne jo have rejst debatten dengang. Jeg tænker på det, som fru Lone Dybkjær har sagt var den eneste rigtige fremtidsløsning. Jamen hvis fru Lone Dybkjær i dag har den opfattelse, at en biltogsløsning er fremtiden, så havde fru Lone Dybkjær sikkert også den opfattelse i september 1990.

Det, jeg bebrejder fru Lone Dybkjær, er ikke, at Det Radikale Venstre har taget forbehold. Nej, det, jeg bebrejder fru Lone Dybkjær, er, at den daværende miljøminister på det tidspunkt, da man gav tilslutning til at optage forhandlinger om den kombinerede forbindelse med Sverige, ikke dér offentliggjorde sine betragtninger, at man ikke dér inddrog andre løsningsmuligheder. Dét er fru Lone Dybkjær's ansvar. Og det er derfor, det lyder – undskyld jeg siger det – lidt hult, at man 3-4 måneder efter kommer i tanke om, at man hellere vil have en anden løsningsmodel.

Må jeg så tillade mig at stille fru Lone Dybkjær et spørgsmål? Jeg mener, at fru Lone Dybkjær deltog i Rönnebymødet den 2.-3. september i Sverige, hvor man tog initiativet til en handlingsplan for Østersøen. Er fru Lone Dybkjær ikke af den opfattelse, at denne handlingsplan – og gennemførelsen af den naturligvis, når den kommer på bordet – er en nødvendig forudsætning for, at vi får et bedre økologisk miljø i Østersøen? Er det, der skal til, ikke, at alle Østersølandene samarbejder ud fra de enkelte handlingsplaner om at genoprette den økologiske balance, som forureningen i alt for høj grad har ødelagt?